

ÉS BO CREURE EN JESÚS¹ EL DÉU DE JESÚS BONA NOTÍCIA PER A TOTHOM

1. La bona notícia de Déu

1.1

Jesús va anar per tota la Galilea proclamant la Bona Nova de Déu, i quan l'evangelista Marc ho recull i ho posa de relleu, ho converteix en una vivència viscuda i constatada conjuntament amb el poble com a experiència real.

Després que Joan fou empresonat, anà Jesús a la Galilea, predicant l'evangeli de Déu. S'ha complert el temps, deia, i és a prop el Regne de Déu; convertiu-vos i creieu en la Bona Nova
(Mc 1, 14).

Preguem: Ajuda'ns Senyor a interpretar aquesta Bona Nova en les circumstàncies d'avui i els fets del nostre món.

1.2

¿És possible que el Misteri de Déu pugui arribar a convertir-se en Bona Nova en la nostra societat i en un món, de vegades tan mediocre i absurd, on s'està gestant el veritable futur del ser humà?

Malgrat tot, l'esperança cristiana ens crida a obrir nous horitzons als humans contemporanis: no hi cap la resignació davant les contradiccions de la realitat que ens toca viure.

Estimeu els vostres enemics i pregueu pels qui us persegueixen; perquè sigueu fills del vostre Pare del cel, que fa brillar el seu sol damunt de bons i dolents, i fa ploure sobre justos i injustos

(Mt 5, 44-45).

Preguem: Sovint la paraula de Jesús ens desconcerta en el context que vivim. Et demanem Senyor que la fe ens ajudi a creure en la proximitat del Regne que ens has anunciat.

1.3

En un món injust no n'hi ha prou amb la resistència: el cristià s'ha de sentir obligat a treballar incansablement amb l'esperança de crear ja ara, la possibilitat promesa per Déu: una societat realitzada en l'amor, la justícia i el perdó.

Però nosaltres esperem, segons la seva promesa un cel nou i una terra nova, on farà estada la justícia
(2Pe 3.13).

Preguem: Resulta molt fàcil i perillós defallir i trontollar; Pare, ajuda'ns a sentir-nos estimats per Jesús i per la seva paraula i pel teu amor.

2. El projecte humanitzador

2.1

Quan Jesús es comença a manifestar a Galilea no discutirà mai sobre la realitat de Déu amb ningú de la societat jueva. Tots ells creuen en el mateix Déu. És la forma particular que Jesús té de viure' i comunicar-lo el que contrasta amb la visió que en tenen els poders fàctics del seu temps.

El centre de l'experiència interior de Jesús es el Regne de Déu. Mai separa Déu del projecte de transformar el món.

La vivència de Jesús es la presència bona del Pare que busca obrir-se camí entre els seus fills i filles per tal d'humanitzar la vida de tots plegats. Es una presència del Pare que Jesús acull com fill fidel deixant-se omplir amb el seu Esperit i dedicant-se completament a buscar una vida més digna, més justa, més lliure i joiosa per a tots, començant per als més desfavorits de la societat.

Jo no puc fer res pel meu compte: judico segons allò que sento, i el meu judici és just, perquè no busco de fer la meva pròpia voluntat, sinó la voluntat del qui m'ha enviat.

(Jn 5, 30)

Preguem: Senyor, que sapiguem fer com Jesús: el centre de la nostra vida, l'experiència del Regne de Déu.

¹ Glossa lliure del llibre de J.Aº.Pagola: "Es Bueno creer en Jesús"

2.2

“Jesús va passar per tota la Galilea proclamant la Bona Notícia de Déu ... el Regne de Déu es a prop. Convertiu-vos i creieu en la Bona Nova”. Jesús no anuncia una nova doctrina, sinó un esdeveniment que demana ser acollit perquè pot transformar-ho tot: Déu s'està ficant a la història per humanitzar la vida. Això es el millor que ens podia passar!

Es tracta per tant d'una nova experiència de Déu que convida a ressituar-ho tot d'una manera diferent. És a dir, el Regne de Déu és la vida tal i com la vol construir Déu: una vida digna, fraterna, y justa per a tots.

Els dirigents religiosos (el Temple) associaven Déu amb el seu sistema religiós y no tant amb la felicitat i la vida de la gent. Per a Jesús el més important va ser la vida de les persones, no la religió. Per això la imatge que transmet del Pare, és la del Déu compassiu i proper.

Jesús no es cansa de contagiar esperança, presentant el Regne de Déu amb imatges i paràboles: potser la més eloqüent és la de l'àpat festiu al que tots, començant pels més pobres, son convidats. Anuncia la festa final que tancarà el projecte del seu Pare: la plenitud del Banquet del Regne de Déu. Ell, Jesús, serà el primer d'asseure's a la taula, i després tots nosaltres. Som tots cridats. Aquesta és la raó de la nostra esperança, l'esperança de Jesús, que neix entre nosaltres, a la nostra història.

Després digué al qui l'havia convidat:

Quan facis un dinar o un sopar, no hi cridis els teus amics, ni els teus germans, ni els teus parents, ni veïns rics. Et podrien tornar la invitació i ja tindries la teva recompensa. Més aviat, quan facis un banquet, convida-hi pobres, invàlids, coixos i cecs.

Feliç de tu, llavors, ja que ells no tenen res per a recompensar-te, i Déu t'ho recompensarà quan ressuscitin els justos!

(Lc 14,12-14)

Preguem: Senyor, que la nostra taula de la vida sigui la d'aquells que més necessiten el missatge d'esperança de la Bona Nova del Regne de Déu.

3. Déu amic de la vida

3.1

Els seus oients i seguidors, capten el missatge com una cosa bona. Però és sobretot, la seva vida lliurada a guarir i a alleujar el sofriment la que introdueix entre la gent la Bona Notícia d'un Déu amic de la vida.

Després Jesús se n'anà en un poble anomenat Naïm. L'acompanyaven els seus deixebles i molta gent. Quan s'acostava a l'entrada del poble, duien a enterrar un mort, fill únic d'una dona que era viuda.

Molta gent del poble acompanyava la mare. Així que el Senyor la va veure, se'n va compadir i li digué: No ploris. Després s'acostà al fèretre i el va tocar. Els qui el portaven s'aturaren. Ell digué: Jove, aixeca't. El mort va incorporar-se i començà a parlar. I Jesús el va donar a la seva mare.

Tothom va quedar esglaiat i glorificaven Déu dient: Un gran profeta ha sorgit entre nosaltres.

(Lc 7,11-16)

Preguem: Senyor ajuda'ns a acostar-nos a tu amb la humilitat de tota la gent que venia per ser guarida i alliberada dels propis frens i incoherències, i per sentir les teves paraules de vida i d'esperança.

3.2

Jesús proclama Déu tot curant i retornant l'esperança als qui l'havien perduda i que a més, la societat els hi negava.

Parlo de Jesús de Natzaret. Ja sabeu com Déu el va ungir amb l'Esperit Sant i amb poder, i com va passar fent el bé i guarint tots els oprimits pel diable, perquè Déu era amb ell

(Ac 10,38)

Preguem: Senyor desperteu-me, doneu-me el vostre esperit. Llavors, en el vostre nom, repartiré aquesta vostra esperança a tothom.

3.3

Jesús allibera l'home d'una imatge opressora de Déu, ja que experimenta Déu com una potència que obre futur, que és contrària al mal, que només vol el bé, que s'oposa a tot el que és dolent i

Jo soc la porta: els qui entrin per mi se salvaran, podran entrar i sortir lliurement i trobaran pasturatges. El lladre només ve per robar, matar i

dolorós per a l'home i, per tant vol redimir la història del dolor humà.

fer destrossa; jo he vingut perquè les ovelles tinguin vida, i en tinguin a desdir.

(Jn 10, 9-10)

Preguem: Senyor, que siguem portadors d'amor, de perdó, de pau.

3.4

¿Com anunciar Déu avui, com a Bona Notícia?

En confiar la seva missió als deixebles, Jesús els vol veure no com a doctors, jerarques, teòlegs o liturgistes, sinó com a "curadors". Totes les fonts assenyalen que Jesús els encomana la tasca d'anunciar el Regne de Déu garantint la vida.

Si entreu en una població i us acullen, mengeu el que us ofereixin, cureu els malalts que hi hagi i digueu a la gent: "El Regne de Déu és a prop vostre".

(Lc 10, 8-9)

Preguem: Senyor, feu que sapiguem compartir l'esperança i el consol que ens venen de la veritat de l'Evangelí.

4. Defensor dels últims

4.1

Jesús en el seu viure mateix, palesa i fa present el Déu compassiu i el seu misteri insondable. És la seva manera de ser; la seva manera de reaccionar davant dels seus fills i filles; la seva manera de veure la vida i de mirar a les persones que transmet Jesús de manera especial en les paràboles.

Aquesta experiència de la compassió de Déu fa de Jesús un místic d'ulls oberts, que se sent afectat pel patiment de la humanitat.

Si una dona té deu monedes de plata i en perd una, ¿no encén una llàntia i escombra la casa amb tota cura fins que la troba? I quan l'ha trobada, ¿no convida les amigues i veïnes dient-los: "Veniu a celebrar-ho amb mi: he trobat la moneda que havia perdut"?

Igualment jo us dic que hi ha una alegria semblant entre els àngels de Déu per un sol pecador que es converteix.

(Lc 15,8-10)

Preguem: Senyor, ajuda'ns a ser sensibles i compassius amb als demés com tu ens ensenyes i fas amb nosaltres al llarg de la vida, demanant perdó i perdonant-nos.

4.2

Jesús s'obre als que més pateixen de manera especial, perquè a ells se'ls hi tanquen totes les portes, fins i tot les del Temple.

Vol ésser doncs un signe clar de què Déu no abandona els últims de la societat. Llença un crit profètic als seus seguidors.

Mestre, aquesta dona ha estat sorpresa en el moment de cometre adulteri. Moisès en la Llei ens ordenà d'apedregar aquestes dones. I tu, què hi dius?

Li feien aquesta pregunta amb malícia per tenir de què acusar-lo. Però Jesús es va ajupir i començà a escriure a terra amb el dit. Ells continuaven insistint en la pregunta. Llavors Jesús es va posar dret i els digué: Aquell de vosaltres que no tingui pecat, que tiri la primera pedra.

Després es tornà a ajupir i continuà escrivint a terra. Ells, en sentir això, s'anaren retirant l'un darrere l'altre, començant pels més vells. Jesús es va quedar sol, i la dona encara era allà al mig. Jesús es posà dret i li digué: Dona, on són? ¿Ningú no t'ha condemnat?

Ella va respondre: Ningú, Senyor.

Jesús digué: Jo tampoc no et condemno. Vés-te'n, i d'ara endavant no pequis més.

(Jn 8, 4-11)

Preguem: Senyor, et preguem que sapiguem acollir i ajudar als més desfavorits posant-nos al seu servei.

4.3

La compassió de Déu demana que es faci justícia als més indigents i humiliats. Els que

Llavors alçà els ulls cap als seus deixebles i digué: Feliços els pobres: és vostre el Regne de Déu! Feliços els qui ara passeu fam: Déu us saciarà! Feliços els qui

passen fam; els que ploren; ... El Regne de Déu és per a ells abans que per a ningú altre.

El contingut de les Benaurances engloba un missatge: els que no interessin a ningú, interessin a Déu; els que sobren en els imperis construïts per homes tenen un lloc privilegiat en el seu cor; els qui no tenen ningú que els defensi, tenen Déu com a Pare.

ara ploreu: vindrà dia que riureu! Feliços vosaltres quan per causa del Fill de l'home, la gent us odiarà, us rebutjarà, us insultarà i denigrarà el nom que porteu!

Aquell dia, alegreu-vos i feu festa, perquè la vostra recompensa és gran en el cel. Igualment feien els seus pares amb els profetes.

(Lc 6,20-23)

Preguem: Senyor, et preguem que sapiguem trencar amb els esquemes i models de la humanitat i aprenguem a seguir els teus valors d'amor generós i respectar la teva justícia.

4.4

Jesús és conscient de què la seva actuació entre la gent no significa ara mateix el final de la fam ni de la misèria, però atribueix una dignitat indestructible a totes les víctimes d'abusos i atropellaments. Tothom ha de saber de què es tracta: dels fills i filles predilectes de Déu. Mai, enlloc, no es construirà la vida tal com la vol Déu, si no és alliberant a aquests homes i dones de la seva misèria i humiliació. Mai cap religió podria ser beneïda per Déu si no introduïa la justícia envers ells.

La Bona Notícia de Déu s'anuncia construint un món que té com a meta la dignitat dels últims.

*I deien:
Aquest home
acull els
pecadors i
menja amb ells.
(Lc 15,2)*

Preguem: Senyor, et preguem que siguem portadors de la Bona Notícia que el teu projecte de Vida és un món on hi hagi dignitat per a tothom. La dignitat de fills i filles de Déu.

5. Déu, Pare bo de tots

5.1

Tot i que Jesús parla sovint del Regne de Déu, mai anomena Déu "rei" sinó "Abba", que era la paraula que els nens empraven a les llars jueves per parlar amb el seu pare.

Jesús viu seduït per la bondat de Déu. Déu és una presència bona que beneeix la vida. La seva bondat ho envolta tot. Jesús viu fent gestos de bondat: beneeix els nens, cura malalts, acull a la taula pecadors, perquè tots ells sentin la bondat de Déu.

Per a Jesús, aquest Déu és sempre a prop i accessible a tots: tothom pot comunicar-s'hi des del fons del seu cor. Per trobar-se amb Ell no calen litúrgies complicades. Quan preguem, diguem: "Pare! Abba!"

Pare, vull que els qui m'has confiat estiguin amb mi allà on jo estic i vegin la meva glòria, la glòria que m'has donat perquè m'estimaves des d'abans de crear el món.

Pare bo, el món no t'ha conegut, però jo t'he conegut, i ells han reconegut que tu m'has enviat.

Jo els he fet conèixer el teu nom, i els el faré conèixer més encara, perquè l'amor amb què m'has estimat estigui en ells, i jo també hi estigui.

(Jn 17,24)

Preguem: Pare, et demanem que siguem capaços de trobar-te dins els nostres cors, de parlar-te com a Pare, de reconèixer la teva bondat i amor i que això ens faci millors per ajudar i estimar més els altres

5.2

Déu cerca els seus fills allà on siguin, encara que es trobin perduts o visquin d'esquenes a Ell. A ningú no dóna per perdut.

És el Pare que acull amb alegria exultant i amor el fill pròdig, quan aquest torna afamat i humiliat.

Quan s'experimenta Déu com un Pare bo, proper, alliberador, que perdona, sorgeix una religió que es basa en la confiança, el goig i l'acció de gràcies.

Encara era lluny, que el seu pare el veié i es commogué, corregué a tirar-se-li al coll i el besà. El fill li digué: Pare, he pecat contra el cel i contra tu. Ja no mereixo que em diguin fill teu.

Però el pare digué als seus criats: De pressa, porteu el vestit millor i poseu-l'hi, poseu-li també l'anell i les sandàlies, porteu el vedell gras i mateu-lo, mengem i celebrem-ho, perquè aquest fill meu era mort i ha tornat a la vida,

Aquest Déu és una Bona Notícia. No atemoreix pels seu poder o misteri sinó que sedueix per la seva bondat i força alliberadora.

estava perdut i l'hem retrobat. I es posaren a celebrar-ho.

(Lc 15,20-24)

Preguem: Pare, fes que quan estiguem perduts et busquem, quan estiguem assedegats t'escoltem, quan estiguem desconsolats cerquem el teu amor i consol. Ajuda'ns a trobar-te sempre i en tot moment.

CANTS

- Déu és amor: tingues coratge, viu en l'amor./ Déu és amor: no tinguis cap por.
 - Tot jo reposo en el meu Déu, sols en Déu./D'Ell ve la salvació./ Sí, sols en Déu, tot jo reposo/ Reposo en pau (T32)
 - Espera el Senyor, el jorn és a prop. Espera el Senyor: sens defallir (T2)
 - Compartir-ho tot, és font de riquesa. Jesús dona'ns un cor de pobre.
 - Vine Pare dels pobres,/ omple a tots del teu amor. (2)
 - La meva ànima us desitja de nit , oh Déu,/ per vos em deleixo dins del cor (2). (T152)
 - Reposa en Ell, no tinguis por. La pau de Déu guardarà ton cor. Reposa en Ell. Al·leluia, Al·leluia (T 148)
 - El Senyor et restaura Déu no està pas lluny. El Senyor ve a trobar-te, ve a trobar-te. (T 140)
-
- Pare oh Pare, pensa en mi Senyor (3)/Tu ets el meu Salvador
 - Quan em vegis defallir, pensa en mi Senyor (3)/ Tu ets el meu Salvador
 - Quan s'apropi el meu final, pensa en mi Senyor (3)/ Tu ets el meu Salvador
 - Quan d'angoixa em vessi el cor, pensa en mi Senyor (3)/ Tu ets el meu Salvador
 - Quan em senti abatut, pensa en mi Senyor (3)/ Tu ets el meu Salvador
 - Al moment del meu traspàs, pensa en mi Senyor (3)/ Tu ets el meu Salvador